

Egyéni és közösségi reflexió

„Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jn 7,37-38

Menjünk hát oda, hogy meríthessünk az élő vizek forrásából.

Tekintsünk bele a kútba, úgy, mint a samariai asszony. Kerüljünk kapcsolatba életünk forrásával, aki maga Isten..

Egyéni és közösségi reflexióra szeretnénk meghívni ma titeket. Azt a címet adtuk neki, hogy hivatásunk forrásánál, de mondhatnánk azt is, hogy életünk forrásánál, hiszen a hivatás nem más, mint az út, amelyen életünk kibontakozik és kiteljesedik, az a mód, ahogyan Isten rólunk alkotott gondolata, álma megvalósul, az a folyamat, amelyben átalakulunk Krisztusban az Isten szeretetének hasonlatosságára.

Vezetett reflexióval, szentírási részek és kérdések segítségével megpróbáljuk együtt bejárni hivatásunk útját, szemlélni állomásait. Mindegyikünk útja más és más, nagyon egyéni, mégis, a legmélyén van valami közös, ami összeköt a teremtéssel, a mindenséggel. Mi több, útjaink találkoznak, mint ahogyan a forrásokból felbuzogó erecskék is elindulnak útjaikon, és más erecskével, patakokkal találkozva, egyre terebélyesebb folyamává duzzadva bejárják és öntözik a számukra kijelölt földet, amíg bele nem torkollnak a végtelen vizekbe. De mivel útjaink annyira egyediek, és mivel valamennyien máshol tartunk az úton mind egyénileg, mind közösségileg, arra szeretnénk biztatni mindenkit, hogy a vezetett reflexió alatt nyugodtan álljon meg és időzzön el annál a momentumnál, ami őt a leginkább megmozgatja.

Menjünk most oda létünk forrásához ...

„Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszülettél volna, fölszenteltelek, és prófétául rendelvelek a nemzetek javára.” Jer 1,5

Uram, te megvizsgálasz és ismeresz engem,

²*tudod, hogy ülök-e vagy állok. Gondolataimat látod messziről,*

³*látsz, ha megyek, vagy pihenek. Minden utam világos előtted.*

⁴*A szó még nincs nyelvemen, s lám, az Úr már tud mindent.*

⁵*Elölről és hátulról közrefogsz, s a kezed fölöttem tartod.*

⁶*Csodálatos ezt tudnom, olyan magas, hogy meg sem értem.*

⁷*Hová futhatnék lelked elől? Hová menekülhetnék színed elől?*

⁸*Ha felszállnék az égig, ott vagy. Ha az alvilágban tanyáznék, ott is jelen vagy.*

⁹*Ha felölténém a hajnal szárnyait, és a legtávolibb partokon szállnék le,*

¹⁰ott is a te kezéd vezetne, és a te jobbod tartana.

¹¹Ha azt mondanám: Borítson el a sötétség, és az éj úgy vegyen körül, mint máskor a fény:

¹²neked maga a sötétség sem homályos, s az éj világos neked, mint a nappal.

¹³Te alkottad veséimet, anyám méhében te szóttad a testem.

¹⁴Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál, és amiért csodálatos minden műved. Lelkem ismered a legmélyéig,

¹⁵létem soha nem volt rejtve előtted. Amikor a homályban keletkeztem, és a föld mélyén elindult életem,

¹⁶szemed már látta tetteimet, s könyvedben mind felírta őket. Meghatározta napjaimat, mielőtt még egy is megjelent belőlük.

¹⁷Terveid, Uram, felfoghatatlanok, s milyen tömérdek a számuk! 139. Zs.

Ki ez az Isten, aki így ismer engem? Időzz el egy kicsit ennél a csodánál, a lét forrásánál ...

Milyen ez az Isten? Hogyan szólít engem ez az Isten?

„Most hát ezt mondja az Úr, a teremtőd, az alkotód: Ne félj, mert megváltalak; neveden szólítalak: az enyém vagy. ²Ha tengereken kelsz át, veled leszek; és ha folyókon, nem borítanak el, ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg, és a láng nem perzsel meg. ³Mert én, az Úr vagyok, a te Istened, Izrael Szentje, a Megváltód ... drága vagy a szememben, becses vagy nekem és szeretlek.” Iz 43, 1-4

Időzz el ezeknél a szavaknál, engedd, hogy érintsenek.

- Hogyan kapcsolódnak ezek a szavak személyes istentapasztalatodhoz?
- Hogyan tapasztalod meg Istent magadban? Az életedben? Az eseményekben? Hogyan van veled napról, napra?
- És te hogyan vagy Vele? Hogyan fogadod Tőle életedet percről-percre? Hogyan simulsz gyengéden szerető, formáló, alkotó tenyerébe?

„Megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad. ¹⁶Nézd, a tenyeremre rajzoltalak; falaid szemem előtt vannak szüntelen.” Iz 49, 15-16

- Hogyan válaszolsz erre az állandóan áradó szeretetre?
- Hogyan lépsz ehhez a forráshoz? Hogyan iszol belőle?
- Engeded-e, hogy ez a forrás éltesse, vagy csak tikkadozol az élet sivatagában?

- Ez a forrás a személyes ima helye. Mi az az ima, milyen az az ima, amiből most élsz?

²*Isten, én Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem!*

Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld.

³*Téged keres tekintetem a szent sátorban, hogy erődet és dicsőségedet megláthassam.*

⁴*Mert kegyelmed többet ér, mint az élet, ajkam dicséretet zeng neked.*

⁵*Magasztallak egész életemen át, s nevedben emelem imára kezem.*

⁶*Lelkem eltelik veled, mint zsírral és velővel, s a szám ujjongó örömmel mond dicséretet.*

⁷*Fekhelyemen rólad elmélkedem, éjjel virrasztva feléd száll a lelkem.*

⁸*Valóban, te lettél gyámolom, szárnyad oltalmában vigadozom.*

⁹*Lelkem hozzád ragaszkodik, jobbod szilárdan tart engem. Zsolt. 63, 2-9.*

Ahogy a szarvasünő a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram. ³Lelkem szomjazik az Isten után, az élő Isten után. Zsolt 42, 2-3

- Lelkünk állandóan sóvárog az élő Isten után, folyamatosan ez után a forrás után vágyakozunk, mert nélküle olyanok vagyunk, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld.
- Mégis gyakran azt tapasztaljuk, hogy nem férünk hozzá az éltető vízhez.
 - Kövek fedik el, akadályokba ütközünk
 - Benővi a gaz, elvadult, elfeledett helyé változik a kút.
 - A kút/forrás körül különféle események is történhetnek, megfordulnak ott mások is. Előfordul, hogy beletaposnak, beszennyezik, életünk eseményei felkavarják, zavarossá tehetik.
 - Az is lehet, hogy a forrást/kutat lerombolják, és a megsemmisülés fenyegeti.
- Időzz el az Isten utáni mély, olthatatlan vágyadnál.
- Hogyan engedted/engedsz utat ennek a vágynak, hogy vonzzon, vezessen?

Milyen akadályok próbálták útját állni ennek a vágynak benned; milyen külső hatások próbáltak eltéríteni tőle?

„Kihoztál Egyiptomból egy szőlőtövet, és népeket úztél el, hogy elültesd.

¹⁰*Előkészítetted számára a talajt, ezért vert gyökeret s terjedt el a földön.*

¹¹*Árnyékával befödte a hegyeket, indáival Isten cédrusait.*

¹²*Vesszőit a tengerig növelte, hajtásait a nagy folyamig.*

¹³*Miért romboltad le falait? Akik az úton járnak, mind szüretelik.*

¹⁴*Az erdei vadkan pusztíthatja, s legelője lett az erdő vadjainak.*

¹⁵*Seregek Ura, térj vissza, tekints le az égből és lásd, látogasd meg szőlőtövedet,*

¹⁶*és védd meg, mit jobbod ültetett!*

²⁰*Seregek Ura, állíts helyre minket! Ragyogtasd ránk arcod és megmenekülünk. Zsolt. 80, 9-20.*

- Mi magunk is lehetünk okai a pusztításnak: elhanyagoljuk a forrást saját bűnösségünk, töredezettségünk miatt, nem iszunk már belőle, mert úgy gondoljuk, más jobban betölti majd életünket. Lehet, hogy tudjuk, hogy ott a kút, a forrás, és mégis szomjazunk, szomjúságtól haldoklunk az élő vizek mellett.

„Engem elhagytak, az élő víz forrását, hogy ciszternákat ássanak maguknak, repedező ciszternákat, melyek nem tartják meg a vizet.”(vö. Jeremiás 2,13)

- De még ha így is van, ez a forrás sokkal erőteljesebb. Ott szivárog a víz a romok között, ott van a gazok között, ha fel is kavarták, leülepedik, ha le is rombolták, újra előtör, mert nem tehet másként. Ha mi el is feledjük, a forrás nem szűnik meg buzogni, mert önmagát nem tagadhatja meg.

„Tegyél a szívedre pecsétnek, mint valami pecsétet a karodra! Mert mint a halál, olyan erős a szerelem, olyan a szenvedély, mint az alvilág. Nyíla tüzes nyíl, az Úrnak lángja. ⁷Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet, egész folyamok sem tudnák elsodorni.” Én. 8,6

- Lépj oda, időzz el ennél a forrásnál – mindegy, hogy milyen állapotban van éppen, de ez a tiéd, időzz el ott. Szemlélheted Jézussal ezt a forrást, mint a samariai asszony. Tekints Vele együtt léted kútjának mélyébe. ... És engedd, hogy megszólítson.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én felüdítelek titeket” Mt 11, 28.

„ne nyugtalankodjék szívetek, ... Atyám házában sok hely van ... Én pedig kérem fogom az Atyát és más Vigasztalót küld majd nektek, az Igazság Lelkét...” Jn 14.

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jn 7,37-38

A forrás elindul.

„Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Jn 7,37-38.

A forrás természetesen bukkan a felszínre, de soha nem marad meg magában, mindig kilép magából. Nemcsak a felszínre tör, hanem túl is csordul. Nem áll meg, hanem mindig újabb és újabb víztömegeket hoz a felszínre, annyit, hogy az már nem is fér el ott, ahol felbukkan, hanem utat keres, tör, vág magának. Kilép a kútforrásból/kútfőből, a forrás kelyhéből és vízbőségétől függően lehet, hogy csak alig észrevehetően, de elindul, eltávolodik a forrástól. Mozgásba jön. Az egyik forrás vize csak szivárog, a másikat, egy bővizűbbé már kezdetől fogva érként, patakként csordogál. És folynak-folynak, mindaddig, amíg a forrás táplálja őket. Ha a forrás kiapadna, kiszáradnának a patakok és a folyók is. Ezek a kis vízfolyások azonban különös módon mindig találkoznak egy másik, majd egy harmadik, aztán újabb és újabb patakokkal, erekkel, és egymásba ömölve, együtt folytatják útjukat. Különös egy nagy folyó vize, mely sok kis különálló forrásból tevődik össze, melyek ugyanabba az irányba sietnek, folynak. S ahol elfolynak, még a legkisebbek is, nem tűnnek el nyomtalanul: alakítják környezetüket, éltetik és táplálják az élő világot.

Így van ez a mi életünkben is: ha Isten élete felbuzog bennünk, az nem marad meg csak nekünk. Vissza Isten felé törekszik, ezért kilép szűkös világunkból, mozgásba jön, egy titokzatos vonzásnak engedelmessé. Egyszerre van jelen benne vonzás, és hívás, de eltávolodás, távolságvétel a forrástól, az eredettől. Jó esetben a mi életünk is összetalálkozott más forrásból fakadó erekkel, patakokkal, és már megerősödve, közösségként folytatja a többiekkel együtt útját. Ez közös karizmánk. Mindig alakítja és formálja környezetét, és jó esetben élteti azt. Ez pedig küldetésünk.

„és íme a medrem bőséges folyammá lett.”

„⁴⁰Én, a bölcsesség, folyamokat bocsátottam ki magamból. ⁴¹Olyan vagyok, mint a mérhetetlen folyam ágya, úgy érkezem a paradicsomból, mint a folyam medre, mint a csatornája. ⁴²Azt mondtam: »Megöntözöm beültetett kertemet, és megitatom mezőm terményeit!« ⁴³És íme, a medrem bőséges folyammá lett, a folyamom pedig majd hogy tengerré nem változott! ⁴⁴Mert, mint a hajnal pírját, felragyogtatom tudásomat mindnyájuknak, és hirdetem azt messze vidékeknek. ⁴⁵Behatolok a föld minden alsó részébe, felkeresem az összes alvót, és megvilágítom mindazokat, akik bíznak az Úrban. ⁴⁶Kiöntöm továbbra is a tanítást prófétai szóval, azoknak juttatom, akik bölcsességet keresnek, és nem hagyok fel vele, nemzedékről nemzedékre, míg el nem jön a szent korszak! ⁴⁷Hadd lássátok, hogy nemcsak magamnak fáradtam, hanem mindazok javára, akik igazságot keresnek.” Sirák fia 24,40-46.

Különös módon életünkről a víz, a folyás szavaival beszélünk, tudattalanul is ahhoz hasonlítjuk. A víz az élet metaforája. Életünk folyik, zajlik, hullámzik, vagy viharzik. Bizonyos mederben folyik, árad, vagy áramlik. Ismerős, vagy ismeretlen tájakon vezet át. Van, hogy éppen csak csordogál, máskor, sziklákat görget. Van, hogy kifolyik kezünkől, van, hogy a napok összefolynak, és van, hogy lubickolunk az életben, mint hal a vízben.

Nézzünk most így életünkre!

- Elindul a forrásból a víz, éted forrásából, életed vize és csermely, ér, patak lesz.
- Milyen tájon folyik ez most éppen? Milyen a medre? Milyenek az oldalfalai? Mik adnak neki keretet, mik szegélyezik?
- Mit keres itt ez a folyó? Hogy került ide?
- Merre folyik? Mi határozza meg, merre folyik? Mi vonzza?
- Sokfelé folyhatott volna, de én választottam. Melyik/milyen utat választottam? – Ez nem véletlen. Ennek köze van a forráshoz! Ez az elhivatottság.
- Ahol a forrás egyre bővebben fakad fel, ahol egyre bővizűbb patakká, folyóvá válik, az út. Az én utam. Ha olyan irányba haladok, ami rossz, azt jelzi, hogy elfogy a víz, elnyeli a környezete, mint a ciszternák Jeremiásnál. Ha egy helyben maradok: elposványosodik, eliszaposodik.
- Rá merek-e hagyatkozni erre a felbuzgó, belső forrásra?
- Nem arról van szó, hogy az egyik meder jobb, mint a másik, vagy az egyik életállapot szentebb lenne, mint a másik. Az a jó, és attól jobb és szentebb, hogy amint előre halad, egyre bővizűbb lesz.

Éppen ezért vessünk egy pillantást most arra milyen kapcsolatban áll jelenlegi életem meghívásommal.

Azért vagyok, hogy tegyek, de amit teszek, az nem határozza meg, ki vagyok. Az élet nem a tevékenység irányából/szemponyjából ragadható meg! Hanem onnét:

- „Ki vagyok én a kedves szemében?” – ez közös kérdése házasnak és szerzetesnek. Ebből a szeretetből fakadnak tettek. S ha már semmit sem tudok tenni, akkor is kedves maradok a kedvesem szemében.
- Milyen kapcsolatban áll életemben a hivatás és a tevékenység? A lenni és a tenni világa. Ki vagyok, és mit teszek?
- Amit élek, ahogyan élek, kapcsolatban van-e a forrással? Ha nincs, miért nincs? Ha az utam, a patakom, nincs kapcsolatban a forrással, az, hogy lehet? miért van?
- Mi van, amikor megkopik, amikor elfelejtjük a forrást?
- Hogyan lehet kapcsolatban maradni az éltető erővel/forrással?

Házasoknak:

- Mikor tértél/tértetek vissza forrásotokhoz, ahhoz, ami a másikban megragadott benneteket, házasságtok „csúcs mozzanatához”?

- *Szerzeteseknek:*

Mikor tértél vissza utoljára, milyen gyakran/rendszeresen térsz vissza Istennel való kapcsolatod forrásához, életed és hivatásod „csúcs-mozzanatához”?

„Jézus újra megjelent a tanítványoknak, ezúttal Tibériás tavánál. ...¹⁴Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.¹⁵Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?” „Igen, Uram – felelte –, tudod, hogy szeretlek.” Erre így szólt hozzá: „Legeltesd bárányaimat!”¹⁶Aztán másodszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” „Igen, Uram – válaszolta –, tudod, hogy szeretlek.” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!”¹⁷Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?” S így válaszolt: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.” Jézus ismét azt mondta: „Legeltesd juhaimat!” Jn 21, 1. 14-17.

A folyó elválaszthatatlan forrásaitól. Újra meg újra visszatérni a forráshoz, meríteni belőle = kapcsolatban maradni, meggyökerezni Krisztusban, újra és újra belső zarándokútra kelni istenélményem helyére, és állandó kapcsolatban élni ezzel a tapasztalattal, – ez alapozza meg életünket, identitásunkat. Ez a

belső biztonság, otthonra találás szabaddá tesz a világ elvárásaitól, a teljesítménykényszertől, szabaddá tesz az Isten művébe való belépésre. Ha tevékenységünk ennek a kapcsolatnak a mélységéből fakad, egyre nagyobb szabadságban, a szeretet egyre teljesebb átadottságából, akkor életünk, bármely mederben folyjon is – házasság, vagy szeretetesség – olyan lesz, mint egy bőven áradó folyó.

„Láttam, hogy víz tör elő a templomból.”

„¹Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. ²Azután kivitt engem az északi kapun át, és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. ³Azután ő kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. ⁴Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. ⁵Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. ⁶Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. ⁷Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. ⁸Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. ⁹Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. ¹⁰Halászok állnak majd ott, és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. ¹¹De a tócsák és pocsoltyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. ¹²A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz. (Ezekiel 47, 1-12.)

Most megint megállunk egy rövid időre. Tekints rá életed folyamára. Hol is folyik, hogyan áramlik? Sodródsz-e az élet árjával, vagy együttmozdulsz az Isten szívének bőségéből fakadó áramlással?

Hogyan is indult el ez az út?

- Kik/ki/mi/mik segítettek? Hogyan ismerted fel?
- Mindenki idézze fel „hivatása tudatára ébredését.”
- mi volt a nehézség, Ki/mi segített útközben?

Mikor gondoltál erre utoljára? Mikor beszéltél erről legutoljára?

Összefoglaló kérdések:

Meghívásom

Visszamentünk életünk, hivatásunk forrásához – személyes Isten-kapcsolatunkhoz és szemléltük, hogy mivé alakult a forrás.

Hol folyik életed folyama? Milyen úton indult el?

Hogyan is indult el ez az út? – Idézd fel, hogyan ébredtél hivatásod tudatára. Hogyan történt?

- Kik/ki/mi/mik segítettek? Hogyan ismerted fel?
- Ki/mi segített útközben, mi volt a nehézség?

Mikor gondoltál erre utoljára? Mikor beszéltél erről legutoljára?

Hogyan áramlik életed folyama? Sodródsz-e az élet árjával, vagy együttmozdulsz az Isten szívének bőségéből fakadó áramlással?

Mi határozza meg identitásodat?

- „Ki vagyok én a Kedves szemében?” vagy „Ki vagyok mások szemében?” – mennyit tettem, teljesítettem?
- Hogyan áll az életemben a hivatás és a tevékenység?
- Amit élsz, ahogyan élsz, kapcsolatban van-e a forrással? Ha nincs, miért nincs?
- Mi van, amikor megkopik, amikor elfelejtjük a forrást?
- Hogyan lehet kapcsolatban maradni az éltető erővel/forrással?

Részletek a Vita Consecrataból:

„'Mi lenne a világból, ha nem volnának szerzetesek?' A felszínes célszerűsége túl az Istennek szentelt élet jelentősége az ingyenesség és a szeretet túláradásában áll, s annál nagyobb a jelentősége, minél inkább fenyegeti a világot a veszély, hogy a mulandó dolgok örvénye elnyeli. 'E konkrét jel nélkül az egész Egyházat éltető szeretetet a kihűlés veszélye fenyegetné. Az evangélium csodálatos és a közvéleménnyel ellenkező üdvözítő üzenete erejét, s az egyre szekularizálódóbb világban a hit sója ízét veszítené.' Az Egyház és a társadalom életének szüksége van olyan emberekre, akik képesek arra, hogy egészen Istennek, és Isten iránti szeretetből másoknak ajándékozzák magukat.

...Az Egyháznak szüksége van Istennek szentelt személyekre, akik – még mielőtt bármilyen nemes szolgálatot kezdenének – engedik, hogy Isten kegyelme átalakítsa őket és teljesen evangéliumivá váljanak.” (Vita Cons. 105.)

És mi lenne a világból, ha nem lennének családok? Az egyháznak, a világnak szüksége van családokra.

A család, mint ecclesiola, az egyház és a társadalom legalapvetőbb sejtje, az a hely, ahol Isten szeretete inkarnálódik a szülők szeretetében, a család az a közeg, ahol Isten és Isten szeretete megismerhetővé, megtapasztalhatóvá válik a gyermek számára, a család az a hely, ahol a jövő nemzedéke megszületik és felnövekszik, ahol a jövő társadalma formálódik.

A családokra is érvényes az, amire Ferenc pápa a szerzetes-közösségek családjait biztatta: Mindannyian „a communio szakértőivé kell válnunk.”

Ferenc pápa leveléből a szerzetesek évére:

A szerzeteseknek és szerzetesnőknek – az összes többi megszentelt személyeknek nemkülönben – az a feladata, hogy a „kommunió szakértői” legyenek. Azt várom ezért, hogy a II. János Pál pápa által megfogalmazott „közösségi lelkeség” megvalósuljon, és ti elsők legyetek azok között, akik felismerik „az előttünk álló nagy kihívást” ebben az új évezredben: „a közösség otthonává és iskolájává tenni az egyházat.”[5] Biztos vagyok abban, hogy ezen év folyamán buzgón dolgoztok majd azon, hogy a testvériségnek alapítóitok által követett eszménye több szinten is, koncentrikus körökben növekedjen.

A kommuniót mindenekelőtt az intézményhez tartozó közösségeken belül kell megélni. ... a szeretet előttünk megnyíló útja valósággal végtelen, mert arról van szó, hogy elfogadjuk és befogadjuk egymást, figyeljük egymásra, osszuk meg anyagi és lelki javainkat, gyakoroljuk a testvéri figyelmeztetést, különleges tisztelettel bánjunk a leggyengébbekkel... Ez az „együttélés misztikája”, amely „szent zarándoklattá” teszi életünket.[6] Rá kell kérdeznünk arra is, hogy milyen a kapcsolatunk eltérő kulturális közegből érkezett személyekkel, közösségeink ugyanis egyre inkább nemzetközivé válnak. Hogyan kell elérnünk, hogy mindenki kifejezhesse magát, mindenkit elfogadjunk a maga ajándékaival együtt, mindnyájan egészen felelősséget vállaljunk közösségünk életéért.

Azt is szeretném, hogy növekedjen a különböző intézmények tagjai közötti kommunió. Vajon nem szolgálhatna alkalomul ez az év arra, hogy nagyobb bátorsággal kilépjünk intézményünk falai közül, hogy helyi és világszinten egyaránt közös projektekbe fogjunk a képzés, az evangelizálás és a szociális segítségnyújtás terén? Ily módon hatékonyabbá válhatna valós prófétai tanúságtételünk. A különböző karizmák és hivatások közötti kommunió és találkozás a remény útja. Senki sem tudja a jövőt úgy építeni, hogy magába zárkózik, vagy csak saját erejére támaszkodik, hanem egy olyan kommunió igazságában kell önmagára ismernie, amely mindig nyitott a találkozásra, a

párbeszédre, a másik meghallgatására, egymás segítésére és megvéd minket az önmagunk körül forgás betegségétől.

A megszentelt életnek ugyanakkor az is feladata, hogy őszinte összhangot és együttműködést érjen el az egyházban meglévő összes hivatásforma között, kezdve a papokon és a világi hívőkön, azáltal, „hogyan erősítik a közösségi lelkiéletet elsősorban saját közösségükben, majd az egyházi közösségben, s ennek határain túl is.”

*„Ez az év arra is hív minket, hogy **szenvedéllyel éljük meg a jelent**. A múlt hálás felidézése arra indít minket, hogy figyelmesen hallgatva azt, amit a Lélek ma az egyháznak mond, egyre mélyebben megéljük megszentelt életünk lényegi elemeit.”*

Megszentelt életünk lényegi eleme a karizma, az a tűz, szenvedély, amit az alapító kapott ajándékba Istentől egy adott korban, egy adott helyzetre adott válaszként. Másokat is magával ragadott ez a tűz, a szerzetesi életnek ez a konkrét megjelenési formája. Szeretnénk megkínálni egy-két kérdést, amelyet magatokkal vihetek és a saját helyi közösségeitekben tovább gondolhattok és megbeszélhettek.

- Hogyan éljük a jelent a közösségi karizma fényében?
- Mit jelent ez a szenvedély nekünk konkrétan a jelenben, ott ahol vagyunk, abban a közösségben, ahol vagyunk és szolgálunk?
- Az alapítónak mi az a szikrája, ami ezt a szenvedélyt táplálja?
- Hogyan jelenik meg ez a szenvedély a mi életünkben?

- Hogyan szeretné Isten használni karizmánkat a mai időkben? – Mi az az ínség a minket körülvevő világban, amelyre Isten a mi karizmánkkal szeretne válaszolni itt és most?

Kővári Magdolna SSS és Varga Kapisztrán OFM